



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Corpus Doctrinae Christianae

Melanchthon, Philipp

Lipsiae, 1572

VD16 M 2890

Testimonia.

urn:nbn:de:hbz:466:1-36094

contemptus & violatio infiniti boni, dignus est infinita pœna. **POST QUAM** autem de Contritione dictum est, explicemus & eam partem. Nam ministerium in Ecclesia non solum arguit peccata, sed etiam annuntiat remissionem peccatorum, perterrefactis & alienis in Christum. Statuant igitur perterrefacti mentes, certo se sequi remissionem peccatorum gratis, fide propter Christum. Hic intelligatur fides tantum de historię noticia: Sed intueatur hunc articulum in Symbolo, Credo remissionem peccatorum. Nec satis est in genere credere, quod Deus aliquibus ignoscat, sicut & Diabolus credit. Non enim ignorat, in Ecclesia reconciliationem esse, sed singulis statueri debemus, nobis ipsis ignosci, nos ipsos à Deo recipi. Hæc fide speciali, ut sic dicam, quisq; sibi applicare beneficium Christi debet. Videtur autem hoc absurdum humano iudicio, de re tanta nos honorare debere, videlicet, quod placeamus Deo. Sed discamus ideo Deum se patefecisse, ut hanc suam voluntatem nobis reuelaret. Ideo promissiones traditas esse, ideo missum filium, ac sparsum Euangelium in mundum, ut hæc sententia, quam nulla creatura cernere poterat, pateberet. Immensum bonum est Reconciliatio diuina, ideo difficulter assentimur. Sed excitemus nos ad credendum Euangelio, & cogitemus nos in hac vita verbo Dei inuolutos sustentari oportere, sicut fetus in utero materno sedet inuolutus aluo seu secundina, nec recipimus hoc nostrum inuolucrum, scilicet Euangelium, quod affirmat de voluntate Dei. Postea vero egressi in vitam, & lucem æternam, coram cernemus voluntatem Dei, & admirandum consilium.

TESTIMONIA.

ACTOR. 10. Huic omnes Prophetæ testimonium perhibent, Remissionem peccatorum accipere per nomen eius, omnes qui credunt in eum. Hæc est plana & clara sententia, in qua testatur Petrus de eorum summam Prophetica scripturæ, & opponit hanc sententiam vulgari persuasioni, quam populus habuerat de Messia, ac affirmat ideo à Patre missum esse, ut victima fieret pro peccato, & propter ipsum detur remissio peccatorum ijs qui credunt in eum, id est, qui se amplectuntur Messiam, ut credant se propter eum recipi. Et quia hoc dictum allegat omnes Prophetas, sciamus hic verum consensum Catholicæ Ecclesiæ citari. Roman. 5. Iustificati fide pacem habemus erga Deum, id est, habemus certo Deum propitium, sumus accepti in gratiam, & liberati ab ira & æternis terroribus. **SED** hæc dicta eludunt aduersarij. Fatentur fidem, id est, professionem verborum necessariam esse, qualis scilicet est in diabolis, sed negant peccata remitti peccata, & iubent dubitare an sint remissa. Hi errores supra

supra refutati sunt in loco de iustificatione, quare hic breuiter eadem commoerfaciam lectorem. Vtile est enim, in quotidiana iustificatione nosse hæc exercitia fidei. Nemo ignorat Deum misericorditer esse, nec quarunt homines, an velit Deus aliquibus remittere peccata, sed cogitant, dignis remitti, non indignis, & deprehendunt hinc in nobis multiplicem indignitatem. Deinde altera quædam ligat animos, de particularitate. Necessè est igitur in conspectu retestimonia, quæ confirmant nos, vt sciamus hæc duo, scilicet, remissionem vniuersalè esse, & gratuitam. Rom. 3 de vtroq; testimonia. De promissione vniuersali dicitur: Iusticia Dei in eandem super omnes credentes, &c. Deinde addit: Iustificamur gratia gratia per redemptionem quæ est in Christo Iesu, quem proposuit propitiatoris per fidem in sanguine suo. Tenenda est igitur eadem, & opponenda tentationi assidua de dignitate. Semper enim ad nos vox legis, quæ deterret nos, ne statuamus nos recipi, quia indigni. Aduersus hanc ipsam vocem sciamus Euangelium rectum esse ex sinu æterni Patris, quod testatur recipi nos propter suam diatorem, non propter dignitatem nostram. Hæc c. quædam inuocatione cogitanda sunt, & sciendum, non excludi contritionem & cæteras virtutes, ne absint (nam certe penitentia necessaria) sed causa remissionis peccatorum non transferenda est in nos, sed in Christum. Statuendum est igitur, remissionem peccatorum non propter dignitatem nostram contritionis, aut nostrorum operum concingere, sed tantum fiducia beneficij Christi, vt Epistola Gratia saluari estis. Dei donum est, non ex vobis. R. 9. 4. tractatur principale argumētum ex causis & vi promissionis. Ideo ex fide gratis, vt sit firma promissio, id est, si penderet reconciliatio ex dignitate contritionis nostræ, aut operum nostrorum, nunquam legi satisfaciamus, fieret incerta, & promissio reconciliationis fieret irrita. Syllogismus hic est tractatus à Paulo: Operum promissionem reconciliationis esse certam: Promissio penderet in contritione legis sit incerta. Ergo promissio reconciliationis non penderet ex conditione legis. MINOREM probat Paulus, in Epistola Lex iram efficit, semper accusat, &c. Et considera summam propositionis Paulinæ. Ideo tantopere contēdit Christum esse victorem peccatis nostris, vt hac ipsa antithesi stabiliat exclusivam, quæ nostra opera non sint meritum remissionis peccatorum. Cætera testimonia sumantur ex loco de iustificatione, vbi etiam de vocabulo dictum est, quod quidem in ipsa lucèa clarius intelligi potest, quod mens experitur se acquiescere in misericordia propter Christum remissa, & intelligit hanc misericordiam fide, id est, fiducia appetendam esse. Hic fides non tantum historiam, sed hunc actum

intuetur: Credo remissionem peccatorum, & amplectitur pro-
 nomem, vt Rom. 4. clare dicitur. Porro fides quæ assentitur pro-
 nomini, est fiducia misericordiæ. **P**OSTREMO in his testi-
 moniis conferamus Apostolorum & Prophetarum dicta, vt videamus
 eorum consensum vniuersæ Ecclesiæ inde vsq; ab initio. Ideo &
 citat ex Psalmis quædam, & plurima quæ huic sententiæ suf-
 fragantur, passim occurrunt. Psal. 30. Dixi confitebor aduersum me
 misericordiam meam Domino, & tu remittis iniquitatem peccati mei.
 Psal. 144. Non iustificabitur in conspectu tuo omnis viuens. Psal. 51.
 Tibi tantum sum peccator, vt tu iustificeris in sermonibus tuis. Hæc
 sententiæ & similes testantur nos accedentes ad Deum, non afferre
 nobis iusticiam, nec posse opponere iudicio & iræ Dei nostra
 merita, sed confugiendum esse ad mediatorem Christum, & statuendum
 vere propter ipsum gratis ignosci nobis, & nos recipi in gratiam.

IDEO autem hanc partem de fide omiserunt multi scriptores,
 quia iudicio humanæ rationis videtur absurditas, affirmare quod De-
 o tibi sit propitius. Discendum est autem hic à iudicio rationis
 nostre, & querenda voluntas Dei in ipso Euangelio. Cum legimus,
 Dandi annuntiatam esse remissionem peculiari mandato Dei, mira-
 mur illud singulare beneficium, & cogitat quisq; ita se libenter credi-
 turum esse, si tibi talis vox è cælo offerretur. At scire debemus, iam
 esse salutem hanc vocem nobis. Tam certo tibi remittitur si credis
 Euangelio, quam certo Dauidi remittebatur, & tam à te postulatur vt
 credas voci Euangelij, annuntianti remissionem, quam postulabatur
 à Dauid, vt voci Nathan crederet. **H**ÆTENVS de Contri-
 tione & de Fide dixi. Necessè est autem & simul incoari nouam obœ-
 dientiam, vt Rom. 6. dicitur: Non regnet peccatum in mortali cor-
 pore vestro. Rom. 8. Nulla nunc condemnatio est his, qui in Christo
 ambulauerunt. Et Iohannes inquit: Facite fructus dignos peniten-
 tiæ, id est, conuenientes penitentia. Hæc noua obœdientia vltate
 vocatur boni propositum. Estq; vere & sine hypocrisi statuere & velle
 Deo obœdire, & retinere iusticiam bonæ conscientia. Ac vt firmitas
 ista voluntatis fiat, adiuuamur à Spiritu sancto, qui datur, cum fide
 nos iustificamus, vt Gal. 3. dicitur: Vt promissionem Spiritus acci-
 piamus per fidem. Item Rom. 8. Accepistis Spiritum adoptionis fi-
 liorum, quo clamamus Abba Pater. Cum enim fide assentimur pro-
 missioni, agnoscamus misericordiam & presentiam Dei, respicientis,
 curantis, & recipientis nos, & incipimus eum vere intuocare, & nos ei
 obœdire, timere eum, & obœdire ei. **I**DEO in Zacharia duæ
 virtutes eruditissime coniunguntur, Gratia & Inuocatio: Effundam
 super domum Dauid spiritum gratiæ & precum. Scilicet primum Spiritu
 sancto mouemur, vt agnoscamus & statuamus nos recipi in grati-

am. Est autem præcipuus cultus Dei, & solius Ecclesiæ opus, vera inuocatio, quæ oritur ex agnitione gratiæ. Nam mens ignara reconciliationis, fugit Deum, non inuocat. Sed recepti in gratiam, accedunt & inuocant, vt Roma. 5. dicitur: Per hunc habemus accessum fidei. Ephes. 3. Per quem habemus fiduciam & accessum confidenter per fidem. Quomodo autem placeat noua obedientia cum procul à perfectione legis abste, & reliquiæ peccati in hac vita in reconciliantur, dictum est supra.

DE CONFESIONE.

Diligentia digna est eruditus, videre, quam varius vsus sit vocis Confessionis. Vulgus intelligit nomen Confessionis per enumerationem singulorum delictorum, quæ sit coram ministris facta, à quibus absolutio petitur, & fortassis initio mos ille enumerationis singulorum delictorum ortus est ab ijs, qui delicta publica coram ministris aut Ecclesia confitebantur. Tales enim olim non credebantur, nisi coram ministro professi essent se delicta agnoscentes, petere veniam, & promittere emendationem. **S**æpe autem petitur nomen confessionis, etiam apud Apostolos & Prophetas, vt Matth. 3. Baptizabantur in Iordane confitentes peccata sua. Item Nehem. 9. Filij Israël conueniebant in ieiunio, & confitebantur peccata sua. Et Leuit. 16. Aaron confiteatur omnes iniquitates filiorum Israël. Vbi mos publicus describitur, in quo voce summi Sacerdotis, tota Ecclesia fatebatur se ream esse. In his locis Confessio nomen significat arcanam agnitionem culpæ coram Deo, sed etiam publicam professionem in genere coram Deo & Ecclesia, professionem se reos esse, & veniam petentium. **A**pparet igitur hæc publicam & generalem professionem admodum veterem morem esse. Sed cum David inquit: Dixi, confitebor aduersum me iniquitates meas Domino: Hic Confessio significat arcanam agnitionem culpæ coram Deo, quæ agnitio est ipsa contritio, coniuncta cum petitione veniæ. Iacobus & nomine confessionis vsus est, loquens de reconciliatione: Confitemini mutuo peccata vestra, id est, hi inter quos fuerunt similitates, fateantur vtrinq; sua delicta, & redeant in misericordiam gratiam. Sicut dicitur in Salomone: Iustus primum sese accusat, postea inquit alterum, id est, Deus non vult nos conuincere ad errorem, & in alios acerbam censuram agere, sed vult nos in conscientiam primum inquirere, nostra errata fateri & emendare. Matth. 7. dicitur: Eijce primum trabem ex oculo tuo, &c.

Postquam igitur varius vsus vocabuli animaduertitur, discernantur veteres significationes à recenti more enumerationis.